

BECSY ANDRÁS (1973) Szeged

BECSY ANDRÁS

Só

Mert rám sóztad, főztem kettőnkre egyre
– csipetnyi sót még, csak az íze végett! –,
belekerültünk végül a levesbe,
a közös dolgunk végleg odaégett.

Mi mögöttünk, sózd fel mindenesetre,
a szűz havon lábunk nyomát a járdán,
megcsúszott mindenünk az egyik este,
legyen latyak, mi már nélküled vár rám.

A végén volt egy talán mégse végleg,
hogy az ajtót nem csukom be, csak részre,
hogy hátha még maradt hava a télnek,
hogy végül majd a véglegesnek vége.

Én próbáltam, de elfőtt kettőnk dolga,
és mintha hozzá só sose lett volna.

Szieszta

Bágyadt folyójában könyököl a híd,
a piros lámpánál egy troli méláz,
cukrász csörög, ücsörög a kávéház,
a terasz nagy napernyők alatt lapít.

Egy kézbesítő a postahivatal
előtt kabátgallérjából nekilát
kicsomagolni zöldes kapucniját,
netán ha jönne egy nyári zivatar...

A főtéren rozsdásra ég a pázsit,
az asztalunkon kávé, jeges tea,
kapucniddal vesződsz, „Valami baj van?”

poharunkban petyhüdt tejszínhab ásít.
„Át fogunk fázni – diderged – ebben a
belénk fojtott, sós ízű zivatarban.”